

Áradó életer?

2023 február 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Elt?nt háromszázezer magyar, igen. De van még 9,6 millió itthon, és sok-sok millió a határ túloldalán és szerte a nagyvilágban.

Látom a friss újságcikkeket, melyek szerint „döbbenetes” és „brutális” a határon belüli magyarság fogyatkozása. Nyilván arra gondolnak, hogy az els? adatok feldolgozása után 9,6 millióan élünk itthon, ami a 2011-es adatokkal összehasonlítva azt jelzi, hogy nagyjából háromszázezerrel kevesebben vagyunk, mint tizenegy évvel ezel?tt. Ez az állapot tehát egyeseket végs? elkeseredésre, másokat józan bizakodásra indít. Nem tagadom, mi ez utóbbiak pártját fogjuk.

Hogy az európai nemzeteket évtizedek óta sújtó fogyás hazánkban is súlyos probléma, régen tudott tény. Ahogyan az is, hogy bár a termékenységi arányszám kissé emelkedett, messze vagyunk még az ideális állapottól. Lényeges szempont, hogy az elmúlt tizenegy évben is távoztak az országból munkavállalók, akiknek egy része ugyanúgy hazatérhet majd, ahogyan hazatért már az angliai és németországi magyarok egy része.

Fontosak a vegyes házasságokban született gyermekek is, akiknek, mondjuk, angol a papájuk, magyar a mamájuk, mégis sokszor ezt az országot választják lakóhelyül, és utódaik inkább magyarok lesznek, mint nyugatiak. Nem beszélve a gyérül?, de még mindig folyamatosan érkez? külhoni magyarságról, akik közül mégiscsak sok ezren választják új lakóhelyül Magyarországot.

A valódi kérdés az: elértük-e a nemzeti érdekérvényesítés számbeli, lélektani határait, azt a pontot, ahonnan nincs visszatérés, nincs remény, nincs felemelkedés? Err?l szó sincs: nagy a baj, de nálunk sokkal kevésbé, mint a környez? országokban.

Romániában a hajdani 22 millióból úgy négymillióval kevesebb lett az országban (mondom ezt a nyilván félrevezet? legutóbbi népszámlálás ellenében is), s ezek tekintélyes hányada sem mind román, hanem magyar, cigány, szerb, más nemzetiség?. Ráadásul Romániában a helyi érdek er?södésével fellángolhat a regionalizmus.

Szerbiában és Horvátországban olyan ütemben ürül ki az ország, ami a magyarországi helyzetnél ezerszer fenyeget?bb. Nem oktalanság továbbá azt állítani, hogy ennek a századnak a második felében Szlovákiának már csak hárommillió lakosa lehet. Ennek egy része újfent nem többségi szlovák, hanem cigány, magyar, tehát a nemzetállami kereteket már felettébb nehézkes lesz úgy gyakorolni, ahogyan Meciarék annak idején hitték.

Ugyanakkor, amikor a térségünket sújtó demográfiai krízis minden eddiginél súlyosabb figyelmeztetést jelent majd az akkori politikusoknak, talán lesz, lehet egy vékonyabb lélekszámú, de gazdaságilag, tudásban gyarapodó Magyarország.

Annak az országnak pedig ugyanúgy központi szerepet szab majd az új helyzet, ahogyan oly sokszor történelmünk során, amikor már halottat kiáltottak nyugaton, majd megdöbbenve tapasztalták, hogy nagyon is élünk, mozgunk, járunk, cselekszünk. Ezerszer eltemettek már, és mégis van magyar nyelv, kultúra, nemzetpolitika, kereszténység, vidéki élet, polgári lét. Mindenünk van, és igaz, lehetne jobb is, de kielégít? teljesítmény a hóhér XX. század után, hogy egyáltalán még itt vagyunk.

Tulajdonképpen csakis rajtunk múlik, miféle jöv?re készülünk. Saját arcot szeretnénk látni egy majdani tükörben, vagy megengedjük, hogy kósza borbélyok összevissza csúfítsák az ábrázatunkat?

Elt?nt háromszázezer magyar, igen. De van még 9,6 millió itthon, és sok-sok millió a határ túloldalán és szerte a nagyvilágban. Nem is annyira a számokban, mint az áradó életer?ben bízhatunk, amelyet soha nem szabad gyengíteni, gátolni. Szavazzunk az életre, legyen családunk, gyerekeink, dolgozzunk, járjunk emberek közé, és higgyünk rendületlenül magában az életben, mert akkor újra és újra legy?zzük a halált.

Szentesi-Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló